

ШУМАДИНЪА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Менадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ЛАНУЦИЋ.

Одкуда долази, да мрзость раздваја понаввише она срца, која су иначе по својимъ отношењима опредѣлена, да се узаймно любе? Ништа није страшије ни ужасније одъ братске мрзости. Колико е пута проливена братска крвь у оно време, кадъ су обе партије Велфа и Гибелина съ променљивомъ срећомъ една спрочу друге непријатељски стајале! У Италији није была редкостъ видети у опомъ столу партијска непријатељства међу најближимъ сродницима.

У време, кадъ су се ове партије съ еднакомъ саревњивомъ смѣлости и неуморимомъ мрзости гониле, били су Пиза и Флоренца, најзнатније републике тошканске, страшиломъ грађанскогъ рата опустошаване, и често позориште најнесрећније фамилијарне мрзости, чега слѣдујућа историја жалостанъ примеръ показуе.

Две сестре, одликоване рођењемъ и лепотомъ, разудале су се; една е пошла за некогъ Бандинелу изъ Флоренца, одъ партије Велфа, а друга се удала за Лануцију изъ Пизе, одъ партије Гибелина. Ове сестре, које е јошть изъ раногъ детинства најнижније пријатељство и права сестринска любовъ саужавала, роде два сына, Антонија Бандинелу и Фридриха Лануцију.

Немарна ћудъ Флорентинца показивала е јошть у младости при детинској игри највећу мрзость спрочу његовогъ брата. Текъ што е навршио осамнајесту годину, текъ што е мого на коню држати се и оружјемъ владати, а онъ, са срцемъ пуниимъ мржњомъ и борбе закључи еданъ данъ у Пизу отићи. Већ е био угледао зидове варошке, кадъ ал' опази покрај усамљене обале реке Арна, његовогъ непријатеља, кој е на коню јашћу. Безъ да га е овај што увредю, почне га онъ псовати и грдити, извуче саблю, скочи съ коня и нападне на њга. Овај другий, да бы се одбранио, учини то исто, не изъ вољ, него нуждомъ нагонимъ. Међутимъ знао е Лануције болъ съ оружјемъ владати, а помагао му е и покој чисте совести. Онъ није хтео његовогъ непријатеља ранити, само га е умарао, гонечи га одъ себе коракъ по коракъ. Напоследку овлада га сасвимъ и мого га е на земљу оборити. Непријатељъ е животно у његовимъ рукама био, али благородно срце надало се, да ће га съ любви побѣдити. Наслови му маць на прси и рекне: „Ты видишь, да е твой животъ у мојој власти; али я ти га радо покланямъ. Помисли и ты на наше матере, я те заклянямъ, и окани се одъ овогъ часа свега непријатељства између насъ, да небы наше матере ожалостю.“ Бандинели обећа у овомъ

положењу све, што е његовъ благородномислећий противникъ одъ њга искао; али текъ што га е пустио слободна, а овај га съ обновљивимъ бесниломъ нападне и њаше га острагъ пробости, да није као некимъ нагономъ на страну вдрнуо.

Лануције, уврећенъ овакимъ непонятнимъ и срамнимъ издајствомъ, није знао више његовъ праведный гнѣвъ уздржати: „Несрећниче“, повиче му, дакле ты нећешъ мира, прими награду твогъ издајства!“ После овы речи обори га съ еднимъ ударомъ на земљу и остави га у крви пливаюћа.

Кадъ се врати у Пизу, сакривъ се Лануције у кућу едного његовогъ пријатеља, нехотећи вратити се матери окаянъ крви његовогъ брата. Пошлѣ верно описаніе целогъ случая у Флоренцу, да бы се оправдао. Смртъ Бандинела лежала му е съ теретомъ очаяња на прси, премда га е нужда собствене обране натерала, да га убије.

Али оно страшило Бандинели живио е јошть, и било му е сућено јошть дуго живити, да Лануцију глави дође! — Селянци нађоше га у крви пливаюћа и донесоше га у Флоренцу, гди су му рану завили, која е истина была опасна, али не смртна.

Издајникъ, у комъ оздравленъ стару мрзость поврати, био е пуно срама и беснила, едно, што е побѣђенъ, а друго, што е његово непоштено нападанъ безъ успѣха било; издајникъ велимъ, правіо е у себи планъ најцрнѣгъ опадничества, само да своју освету задовољи. Никаквы сведокъ није му мого противословити. Изясни се дакле, да га е братъ изненада и айдучки напао. Будући е био одъ партије Велфа, тога ради пристану Велфи на његову страну и почну ићи противъ Лануцију. Овај е био у очима своју Велфа и безъ тога криваць, и почемъ е ова партија онда јача была, буде онъ осућенъ на прогнанство изъ Пизе и на лишеніе своју његовы добара, при свој његовой протестацији и свечаномъ уверењу о његовой невиности.

Лануције имао е едно редко добро, највеће благо, кое само човекъ притажавати може; Лануције имао е едного пријатеља, кој се редко дае у срећи стећи и задржати. Белѣиоръ био е његова едина подпора; кадъ е и сама његова мати, највећомъ тугомъ обузета, почела често одобродѣтели њногогъ сына сумњати.

Почемъ е Белѣиоръ свако могуће средство безъ успѣха употребіо, само да бы свогъ пријатеља оправдао, понуди га, да се на едно одъ његовы добара пресели и ту съ њимъ заедно живи. Тамо су се надали, да ће, удаљени одъ гунгуле светске, у узаймној наклоности и при-

тельству, срећне дане моћи провести. Али чаша патњи не была іоштъ пуна, кою є судба Лануцію одредила да испіє.

У нѣговомъ уединенію и у забрани, да се несме у Пизу вратити, дође му жалостанъ гласъ, да му се мати разболела: скоро затимъ, да бы се нѣгово несрећно станѣ увећало, добіє вѣсть, да се преставила. Међу тавнимъ жалостнимъ мислима, проводио є сада животъ, и само врло редко разведравала є нѣгово тужно расположењє, каква опомена изъ детинскогъ доба. Соба, у којој є обитавао, была є раздвоєна одъ себе нѣговогъ пріятеля само єдномъ двораномъ съ коіомъ су обе нѣнове себе у саюзу стаяле.

Єдне ноћи, текъ што є заспао, пробуди га нека лупа, коя му се чинила, да изъ дворане долази. Подигне се съ кровати, стане прислушкивати, и ништа више нє мого чути. У мисли, да га є каковъ жалостанъ санъ поплашио, кой несрећне и у спаванію узнемирує, смири се и легне опетъ спавати; али бадава. После краткогъ времена учини му се да неко уздише, гласъ као да є изъ собе нѣговогъ пріятеля долазіо. Удвои нѣгову пажню и чує, да се уздисай іоштъ тужніє повторіо; садъ скочи съ постелѣ и неколико корачи доведу га до постелѣ нѣговогъ пріятеля Белѣјора. Зовне га по имену, али, овај неодговори ништа. У тавнини ноћной нє се мого о нѣговомъ станію другчіє увѣрити, него пипаюћи рукама; узме га и притисне га на прси, али Белѣјоръ се іоштъ не пробуди. Са срцемъ пунимъ жалостне слутнѣ полети у свою собу и врати се съ єднимъ свѣтильникомъ къ нѣговомъ пріятелю. Но о ужасногъ погледа, нађе га крвљу обливена; съ пожемъ у верно срце забоденимъ, а и себе самогъ одъ прећашнѣгъ грањя съ крви пріятеля укаљана, кой є садъ съ последњимъ уздисаємъ душу испустио. При овомъ срце параноємъ погледу изгуби свѣсть, и падне съ тужнимъ пиштанѣмъ и јуканѣмъ на тѣло погипшегъ пріятеля. Свѣтильникъ падне изъ окаменѣне руке Лануція и угасисе; тама ноћна простре опетъ црно покривало преко своє самртне грабежи.

Међутимъ пробуде се домаћи и дођу; служительи потрче нѣвовомъ господару у помоћ, ал' га нађу убієна, у крви окупана, Лануція на нѣму лежећа, съ бледимъ, ужаснимъ лицемъ гледао є на нѣя, а покрај нѣговы ногу іоштъ се пушіо угашеный свѣтильникъ. — Ужасный узвикъ зачу се сасвію страна. — Лануціє дође къ себи, и као у беснѣлу скочи и повиче: „Гди є тай? гди є тай подмый убица? Зашто да немогу съ овимъ ножемъ нѣгове прси пробости? О Белѣјоре! О мой сладній Белѣјоре!“ — Потокъ суза полети му изъ очію и онъ падне наново изванъ себе на ладно тѣло. Стра и ужасъ онеми околостовѣше, нити су могли говорити, нити нѣвоной слутнѣи веровати. — Данъ осване, и вѣсть о овомъ страховитомъ догађаю разпростре се на све стране. Съ брзиномъ муњѣ дође и у Пизу. Човечески надзирательи божиє правде пошлю нѣнове пандуре, кои поватаю и отераю све обитателѣ кућевне, и самогъ Лануцію доведу предъ врховногъ судію, кой є быо одъ партає Велѣфа. Овде види себе у скупѣ свію оны, на кое се сумњало, да да су Белѣјора убили, и сва изказиваня издавала су само нѣга за кривца. Место, гди су га служительи нашли, крвѣ, съ коіомъ су нѣгове руке и прси обливене биле, нѣгово бледило, нѣговъ ужасъ, угашени свѣтильникъ, кой су крај нѣговы ногу нашли, нѣгово прећашнѣ дѣло и тога узрокъ, и іоштъ више него све то, нѣгово име на ножи, кои су изъ Белѣјорови прсію извукли, ножъ, кой є

свакій познавао да є Лануцієвъ, све, све є уєдно показивало, да є онъ криваць. Само нѣгово очаянѣ чинило се, да га обтужує. „Заръ я“, говораше онъ, „заръ я да убіємъ єдиногъ пріятеля, кога самъ на овой земљи нашао! Онога коме имамъ благодарити за обдржанѣ могъ живота, и кой садъ проклинѣмъ! заръ онога, кога самъ више одъ себе любіо! за кога бы радо мою последню капъ крви пролію. Я! я да му животъ уземъ, заръ мою руку съ тако срамномъ кривацомъ да укалямъ! И у кое време и на кое место? Заръ у тишини ноћной да покой нѣговогъ сна са убиствомъ узнемиримъ, я, нѣговъ пріятель, кога є онъ гостолубиво приміо и заштитіо? Заръ има човєка на свѣту, кой ме за тако подлогъ држи? О боже, на какве си ме муке и яде осудіо! Великій благій боже, заръ искушеня іоштъ нєсу доста строга? О душе мое майке, моли се творцу за твогъ сына, за твоє несрећно дете, кой мою невинность познає!“

(Крај сљѣдує.)

ЖИВЫЙ МРТВАЦЪ.

Знаметный профессоръ Халскогъ университета Юнкеръ, приповедао є млогимъ пріятельима своимъ сљѣдуюћу исторію.

Єданпутъ добыо є онъ два обєшена човєка, поради резаня нѣвогъ; но тадъ, кадъ су му донешени были, нє могао наћи ключъ одъ оне анатомическе собе, гди се мртваци, предъ ученицима сєну, зато нареди, да се оба трупа оставе у собу, коя є до нѣгове спаваће собе лежала. —

Увече сео є Юнкеръ по обичаю своемъ за асталъ и радіо. Пола є ноћи прошло было, и сви су у нѣговой кући спавали. Наєданпутъ чуо є неку лупу у оной соби, гди су мртваци лежали. Мыслећи, да є тамо нехотице мачка затворена, узме свећу и оде у собу да дозна узрокъ лупе. Но какво га є чудо, или болѣ да рекнемо стра, нашао, кадъ є видіо разцеплѣну кесу, у којој су мртваци были! Стра се умложіо, кадъ є видіо да єдногъ мртваца нема.

Врата и прозори собе были су добро затворени, и украћенѣ мртвогъ тѣла, чинило му є се немогуће. Плашљиво разгледаюћи по соби, усмотріо є у ћошку сєдѣнѣгъ мртваца... Профессоръ окаменіо се. Мртваць управо гледао є у нѣга, и нє престао пратити га очима и у томъ часу, кадъ є Юнкеръ, дошавши мало къ себи, найпре на десну а после на леву страну пошао. Силомъ држећи се на ногама, профессоръ, корачао є по малона трагъ држећи у єдној руцѣ свећу, а другомъ тражећи врата свое собе, међутимъ нє никако скидао очи са страшногъ призрака. Но трупъ тако исто кренуо се и ишао занѣмъ. Модро лице, савршено голо тѣло мртваца... дубока ноћ мртва тишина, све то, тако є поразило доктора, да є испустио свећу изъ руке и кое како довукао се до свое постелѣ. Мртваць га є и тамо допратіо, сео є на кровать, поредъ докторови ногу, и почео му грлти колена.

— Макарь тко да си пусти ме! дрекне Профессоръ. Трупъ га пусти, потомъ почне стєнати, и съ великимъ усиленѣмъ проговори врло слабымъ гласомъ: „Добри целату, добри целату, сажали се надамномъ.“

Юнкеръ наскоро се сети, шта є у ствари, каже преступнику, избавлѣномъ одъ смрти, свое званіє и хтеде звати кога одъ свое фамиліє.

Немойте ме погубити! викне преступникъ: ако дознаду да писамъ на вешалама умрею, казниће ме по други путь. Тако вамъ Бога, избавите ме одъ известне смрти.

Юнкеръ ужеже свећу, покріе свогъ воскреснушегъ мртваца, старомъ халыномъ, напою га укрепителнымъ балсамомъ и после тогъ дозна да е преступникъ за бѣгство изъ воене службе быо обешенъ.

Докторъ ніе дуго могао измислити начина, коимъ бы спасао несретника. Кодъ себе ніе га могао задржати, отерати га изъ куће значило бы известно га убити. Само едно остало е средство, извести га изъ вароши, одакле ће лако дочепати се границе. И тако уютру рано, обуче мнимогъ покойника у свое одело и пође съ нымъ изванъ вароши, казавши стражи да иде съ своимъ помощникомъ у посѣту едномъ болестнику. Професора су у граду познавали, и пустили га безъ далѣгъ испитиваня.

Кадъ е несрећникъ већъ быо слободанъ, пао е на колена предъ избавителѣмъ своимъ и заклео се вечно му благодаранъ и признателанъ быти. Юнкеръ му да новаца на путь, посоветуе га, и онда се съ нымъ опрости.

После дванаестъ година, оде знаменитый профессоръ у Амстердамъ. На берзи приближи му се добро одевенъ человекъ, као што е после дознао, еданъ између найбогатѣи трговаца, и учтиво га запыта: ели онъ Юнкеръ, профессоръ Халскогъ университета? и добивши одговоръ да есте, позове га на ручакъ. Докторъ му обећа. Улазећи у кућу трговца види у врло богато убраной соби, жену и двое дече, кои га съ искреномъ радощю и любовію дочекаю. Такавъ дочекъ, у непознатој породици, зачудо е Юнкера.

— После ручка одведе трговаць доктора у свою канцеларию, и пріятельски му рекне.

— Вы непознаете мене?

„Непознаемъ“ одговори Юнкеръ.

— А я самъ васъ одма познао, ерѣ ваше черте неће се нигда изгладити изъ мое памяти: я самъ обвезанъ вама за животь мой! Себѣтели се Халскогъ бегунца? Онъ е предъ вама. Кадъ смо се изъ Хале разстали, ясамъ прешао у Холандію. Знао самъ лепо писати и разумеао самъ рачуне, зато самъ одма добио службу, кодъ едногъ богатогъ трговца. Добрымъ владанѣмъ и усрднымъ служенѣмъ, на скоро добиемъ поверенѣ могъ господара и любовь нѣгове кѣри. Онъ ми сва своя добра преда, и учини ме зетомъ и наследникомъ великогъ имана свогъ. Безъ васъ, безъ ваше брига, безъ ваше великодушне помощи, я се небы садъ наслађавао животомъ ни срећомъ. **Благородный человек!** заповедай одъ данасъ самномъ и съ иманѣмъ моимъ, као са своіомъ собственностию.

Юнкеръ е быо яко узбуђенъ, дае заедно съ трговцемъ сузе умиленя проливао. Чувства нѣи двоице, нашла су природни одзивъ у милой фамиліи трговца.

Посрбіо

І. Ђ. Євтиміевичъ.

М Р В И Ц Е.

Добре уши.

„Миръ децо“, говораше еданъ учитель у школи, ћутите вы тамо натрагъ, зарѣ мислите, да мое уши недопире до крайнѣ скаміе.“

Жалостный растанакъ.

Еданъ Срблякъ, кой е полазіо на Мадаре, опраштао се са своіомъ женомъ, па му е зачудо было што непла-

че. „Море жено“, рекне іой, други людѣи кадъ иду на войску, жене плачу за нѣима, а ты башъ ни абера.“ — Плакабу и я жалостной мени“ одговори му жена, „али кадъ се ты вратишь.“ Мужъ прогута ову горку шалу, нехотећи рѣвавъ споменъ са собомъ понети. „Жено, толико година има, како ме ниси полюбила, дела барѣ садъ при растанку оди ме полюби.“ — Нѣжна жена на то му рече: „Немогу да те полюбамъ, али бы те радо целовала.“

Разговоръ између два шегрта.

Првѣй. Море чита ли твой майсторъ единако Шумадинку?

Другѣй. Да шта ты мислишь; вторникомъ и петкомъ се сасвимъ задуби у ню и заборава да мене и майсторицу изтуче.

Првѣй. Камо срећа да и мой майсторъ чита Шумадинку; те бы ми барѣ вторникъ и петакъ прошо безъ батина.

Комунизамъ.

Шта е Комунизамъ? равно поделенѣ просячкогъ штапа.

Титуле.

Еднако се говори *благородный*, а неће нико да каже *благоушрлыи*.

Слобода.

Слобода срца и слобода духа есу окови, кое намъ обстоятелства кую. Слободу виче *срце* и дае се оковати у окове *любви*, — слободу виче *духъ* и дае се оковати у окове *времена*.

Лекви за републиканце.

1. Знанѣ садашнѣгъ языка Францускогъ.
2. Надежда у Бога и добарѣ стомахъ.
3. Богатство у стерплению.
4. Любовь къ слоги и миру.

Истина у предсобію краљвомъ.

Дворянинъ. Вы желите приступъ госпо?

Истина. Вы се чудите?

Дворянинъ. И іошѣ нешто више.

Истина. За чисту врлинну вистуе име, и налази приступа и кодъ самогъ Бога.

Дворянинъ. Съ врлинномъ може се народъ красити, круна има собствену сѣинось.

Истина. Благій боже, опрости овомъ црву; онъ у нѣговомъ лудилу мисли да е нешто велико. Хтео бы да светъ у себе саюзи и починѣ одъ нѣговогъ пра. Кадъ горди ласкательи престоль окруже, онда самъ скиптаръ копа себи гробъ; покрай нѣга славни е просячкѣи штапъ. Заслепляваюћа е сѣинось круне, алъ Истина светли съ престола као камень драгѣи.

Дворянинъ. Доста! ову твою мудру науку казуј простацима; тако као ты говоре у двору само будале.

Истина. Шта, алъ могуће? зарѣ истина допире само до ушию дворяна? Бѣдныи краљу! твоя слобода непознае нѣне окове. Истина се неда обманути, нити одъ мнѣниа дворяна поплашити. Краљ мора истину чути, ерѣ само она води къ срећи народа. Бадава се вы трудите, да престоль са суетномъ сѣиносью китите. Истина ће разгони-ти обману као маглу, ерѣ она е светиня човечества.

Дворянинъ. Немойте се бадава жестити. Истина ніе достойна да уђе у дворъ.

Истина. Истина е светило живота а краль е онай, кой истину говори.

Изговоръ.

„Секо, како се зове твой драгій?“ — „Идите съ Богомъ, шта вы говорите, я немамъ никаквогъ драгогъ.“ — „Бл' ти драгій занациа?“ — „Ніе, него писарь.“

Капларъ Мата.

„Еси л' и ты быо на Мацаре?“

„Быо самъ да како.“

„Еси познавао капларъ Мату?“

„Ая, нисамъ га познавао.“

„Где садъ, айд' одатле лажо, каже да в быо на Мацаре, а нѣ мене познавао.“

Одговоръ.

„Ты си лепо и красно дете“, говораше некій господинъ одной девойки, а она му одговори: „Али молимъ господине, немойте ми се ругати, я нисамъ лепа, него самъ млада и здрава.“

Касапизъ и Полицай.

Полицай. „Марко, люди се туже, да в рѣво месо, зашто некольшь добро?“

Касапизъ. Бога ми господине, месо е добро, я незнамъ гди ѣу наѣи болѣ; какво е было пре четрнайсть дана?

Полицай. „Кажу добро.“

Касапизъ. „А пре осамъ дана?“

Полицай. „Нису се тужили.“

Касапизъ. „Ето видите господине, а данасъ самъ башъ секо еданъ бутъ, што ми е пре осамъ дана остао.“

Неправда.

Жена. „Човече, я немогу више трпѣти, да има Драгиня минѣуше одъ діаманта, а я да немамъ. Ты имашъ сто талира више па годину, него нѣнъ мужъ.“

Човекъ. „Е жено, немой се лютити, нѣойзи се носе.“

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

Чачакъ 4. Мая. У п. м. овамо кодъ насъ до половине истогъ еднако е снегъ падао и копною, а време ладно траяло; одъ половине пакъ наступило е пріятно време но с' кишомъ до излишества.

— 16. пр. м. увече куѣна Милана Чворовиѣа изъ села Турице окр. чачанскогъ запалила се и са стварима у нѣой десившимъ се у вредности до 20 ₰ цес. изгорела.

— Некій Митаръ Шкипиѣъ изъ села Лисица чачан. окр. идуѣій изъ Арѣя окр. ужич. 19. пр. м. куѣи своѣой утоио се е у Мораву и после едногъ дана наѣнъ е и саранѣнъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ 4. Мая.* Покрай писма графа Шамборда и генерала Шангарниера дошло е и писмо Ламорсиера, съ коимъ одриче заклетву. За писмо овогъ последнигъ говоре, да е много озбыльнѣе начинѣно, него прва два. Ламорсиеръ у заключешо свогъ писма каже, да ѣе, ако буду границе Француске узнемирене, опетъ у руке узети нѣговъ мачъ, кога му могу сада при одричаню заклетве и одузети, ерѣ нѣе обичай, да се заклетва иште одъ оны храбры людій кой долазе, да бране отечество свое. Изяснио се и Шангарниер да ѣе у случаю европскогъ рата, у Француской

као сужанъ остати, само да небы морао у неприятельской земљи живити. Говоре, да ѣе се тай генераль своевольно подъ военный судъ ставити, ако бы га збогъ нѣговогъ писма хтели судити.

И нелолико генералны советника одрекли су президенту присягу верности.

Кавенякъ е купію неко добро у окружио Пи-де-Домъ и веѣъ се съ нѣговомъ младомъ госпомъ на нѣму одселію.

У Алгиру спрема се едно оделенъ войске, кое е одреѣено, да Кабилию савршено покори.

— *Паризъ 6. Мая.* Монитеръ явля, да се неможе обнародовати писмо графа Шамборда, ерѣ оно одвраѣа одъ положена заклетве, кою е уставъ прописало, и оснива се на еданъ принципъ, кой е суверенству народа противанъ.

Огласи.

(35)

(3—3)

Плаць почив. Алексе Аврамовиѣа, имаюѣи съ лица ширину 14½ фати и два шуха, съ долиѣ стране до врховногъ суда ширину има 8 фати и 2 шуха, а у дужину 35½ фати 18 цоли, притомъ са подранѣнимъ воѣемъ, благородномъ лозомъ и скоро савъ е засеянъ пролеѣнимъ и всењимъ усевомъ, продае се изъ слободне руке; ко бы имао волю купити га, нека се обрати на подписаногъ. Цѣна ѣе умѣрена быти.

Кост. Х. Брзакъ.

(36)

(3—3)

Ко жели купити, како сирови тако и израѣены кожа, риблѣ масти у веѣемъ и манѣмъ количеству, или промену какву учинити. А притомъ ако ко одавде или изъ окружны места, има смрчеве коре, или ако бы могао набавити до 15. Мая, нека се пріяви у ледерници.

Милана Даниловиѣа,

У пиварскомъ собаку.

(37)

(3—3)

Доле подписаный изтоварио е лаѣу врло добра неготинска црна и бела вина у дому Петра Беѣаровиѣа до Г. Пере Белопольца ниже барякъ паміе, и дае га по врло умереной цени.

Јованъ М. Петровиѣъ,

Изъ Неготыне.

(38)

(1—3)

Долуподписаный кои е обявленіе за Словаръ просто и политично Турско-Србскій издао, умолява ГГ. скупитель пренумеранта, да бы до сада веѣъ уписане пренумеранте найдалѣ до конца овогъ месеца Мая припослати му изволили.

У Београду 13. Мая 1852. год.

Ђорѣ Ђириѣъ,

пироѣанацъ.

(39)

(1—3)

Подписаный има едногъ доброгъ хата одъ 5 година старогъ на продаю. Ко жели таковогъ купити, нека се у куѣи Ђорѣа Призренца кодъ два елена близу школе на теразіи изволи пріавити.

Ар. Лукиѣъ.